

SLOVENE

Političen list za slovenski národ.

Pe pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr.
V administraciji prejeman velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema opravništvo (administracija) in ekspedicija, Semeniške ulice št. 2, II., 28.

Naznanila (inzerati) se sprejemajo in velja trisopna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr. če se tiska dvakrat: 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniši nedelje in praznike, ob 6. uri popoldne.

Štev. 175.

V Ljubljani, v petek 2. avgusta 1889.

Letnik XVII.

Umazano podjetništvo.

I.

Vše davno ni bilo v Avstriji toliko delavskih štrajkov, kakor letošnja pomlad in poletje, in ni je skoro večje obrtne stroke in vršbenega podjetja, da bi ne bili slabo plačani in trpinčeni delavci ustavili dela z namenom, da jim delodajalci izboljšajo gmetno stanje in skrajšajo predolgo delavno dōbo. V enem oziru je to pojav in dokaz, da obrtnija in industrija ne greste rakovo pot, temveč procvitane z nova, kajti „štrajki“ so takorekoč barometer za skupni gospodarski položaj, iz kojega se dá sklepati, da narodnogospodarske razmere prospevajo, napredujejo in da podjetništvo vendar služeje z dobičkom, kajti v nasprotnem slučaju bi delavci i nadalje trpeli svoj neznosni položaj.

Slednje velja zlasti o kranjsko-štirskem delavskem štrajku, ker so vše pred štirinajstimi dnevi premogokopi ustavili delo v Zagorji, Trbovljah, Hudi Jami, Breznu, Hrastniku in Ostrem. Kakor se nam poroča, je položaj v Zagorji, Trbovljah in Hrastniku nepremenjen; delodajalci, oziroma židovski podjetniki na Dunaji nočejo o kakem pobotanju ničesa slišati, delavci pa tudi ne odjenjajo od svojih pravičnih zahtev, saj ne zahtevajo drugčega, nego tako mezdo, da bodo vsaj mogli kot ljudje dostojno živeti. Vsi delavci so torej iz Zagorja in Trbovelj rajši odšli v gozde in goré, kamor jim žene in otroci donajajo živež, drugi pa delajo pri kmetih na polji, dokler se razmere ne predručajijo. Ta tožni položaj zakrivila je brezobzirnost židovskih umazanih podjetnikov, zaradi koje so morali eni vše lansko jesen iti po svetu, celó v Ameriko, in kar so leta in leta plačevali v bratovsko blagajnico, zdubili so vse. V ponedeljek služil je č. gosp. župnik Erjavce sv. mašo, kojoj so premogokopi naročili, in jim tudi v propovedi na srce polagal, naj odjenjajo. Besede so jim sicer globoko segale v srce, ali vspeha do danes ni še nobenega.

Kdor v Ljubljani in po deželi natančneje motri delavske razmere, dobro vé, da je kranjsko delavstvo, bodisi že v kateremkoli zavodu, tovarni ali podjetji, v ogromni večini svoji — pohlevno, da to pohlevnost je provzročil samo ljut boj za obstanek in je storil potrpežljive, — kakor n. pr. v Železnikih in Kropi, — in če se lepo in dostojno ravna ž njim, je kranjski in sploh slovenski delavec vsakemu rahlejšemu čutu in pojmu pristopen. Nемеc sicer pravi: „Die Braven sind feige,“ — ali pohlevni rajši ustopijo in se umaknejo, nego bi se oskrunili z radikalnimi življi. To vémo iz onih šol, v koje pošilja siromašnost svoje otroke. Najslabši živelj v kakem mestu ali kraju ni povsem delavec, ki v pōtu svojega obraza — kakor premogokopi v jamah pod zemljo — dela, temveč delavski postopač, lenuh, ki nikjer dolgo ne ostane, temveč hodi iz dela do dela, in nikjer ni zadovoljen ter povsod druge podpihuje.

Pošten delavec dolgo prenaša vse težave in krivičnosti, kajti on dobro vé, da njegova usoda na svetu je: delati in trpeti! Toda tudi iz najpoštenjšega, najpohlevnejšega delavca učini furijo, brezčutnega besneža: delodajalec - oderuh, podjetnik! Doslej se med kranjsko-štirskimi premogokopi in delavci niso pripetili ni najmanjši izgredi, kar je dokaz njihovega zrelega razuma, in skoro bi rekli, da je tu oborožena moč — odveč. Toda to brezsrčno stiskanje in izkoriščevanje delavčevih sil trajati mora več let, da v delavcu zaduši poslednjo iskro potrpežljivosti.

Ako se pa eksekutiva ali zakonodajstvo ves ta čas ne gane in nebržno gleda to oderanje, pač ni čuda potem, da tudi poštena delavska duša skušnjavam nastavi uho in se dá pogovoriti k vsakršnim činom. Zakoni so dobri, toda eksekutiva je slaba in popustljiva, to že čivkajo vrabci na strehah; sevēda so tudi izjeme.

Križ na cerkvi sv. Sofije.

V Sebastopolu, kjer so l. 1855. imeli Rusi hude in krvave boje z evropskimi zavezniki, na teh

s krvjo napojenih krajih in proslavljenih po mnogih junaških činih, vršil se je te dni zanimljiv shod. Kjer je nekaj mogočno štrlel proti nebu Malakov nad gradbami in trdnjavami, v katere so se Francozi, Angleži. Turki in Lahii morno zaletavali s svojimi glavami, popenjajo se dandanes nove, še strašnejše pomorske utrdbe, ki se razprostirajo poleg celega sebastopolskega nasipa. In ne samo ta, tudi druga važnejša pobrežna mesta na Črnem morji obdaja pas trdnjav, opremljenih z baterijami, ki na daleč in široko obdajajo morje in pobrežje.

Kjer je bila pred 34. leti potopljena pred očmi zaveznikov ponosna ruska mornarica v morske globino, ondi se danes zibljejo morski orjaki na penečih se valovih črnemorskih, ladije prve velikosti, vsaka kakor trdnjava záse, štrle dandanes na širnem morskem površji plavajoče baterije, in režejo gladino nebrojne torpedovke. Ravno te dni zbrali so se v Sebastopolu ruska admiraliteta, vojaški poveljniki in načelniki vseh gubernij in ozemlja, dotikajočega se Črnega morja, da bi pregledali rusko namorsko moč na Črnem morji in se uverili o tem, kaj se je tekom deset let tu ustvarilo. In v istini, mnogo se je storilo. Ruska, tu popolnem v kót potisnjena in ki je vsled pariške pogodbe prestala biti sploh moč na Črnem morji, stoji tu zopet v razvoji svojih vojskinih močij, pripravljena in oborožena vše zdaj bolj nego kedaj.

More li to naraščanje ruske moči na Črnem morji imeti samo namen obrambe ali ohranjenja ruskega primorja proti sovražnim napadom? Vojaški večšaki ruski, ki so pregledovali utrdbe in mornarico v Odesi, besarabske trdnjave in krimske gradbe, arzenale in ladijedelnice, bili so drugih mislij, katere so dosti jasno izrazili pri gostiji v Sebastopolu minolo nedeljo. —

„Ruska se dobro pripravlja na vojsko“ — rekel je generalni gubernator Rop. — „Ruska bode na vse mogoče načine zadrževala dan krviprelitja, dokler ne bode na Črnem morji s svojo vojno mornarico popolnem gotova. Mornarice neizogibno trebamo, kajti brez nje imela bi naša iztočna vojna jednaki

LISTEK.

Pred sto leti.

(Dalje)

Pravosodnjemu ministru Garatu so naročili, da je kralju obsodbo naznanil. Stopil je predenj pokrit in ga tako-le nagovoril: „Ludovik! Narodni konvent naročil je začasnemu izvrševalnemu odboru, da Vam objavi ukrepe z dné 15., 16., 17., 19. in 20. januarija t. l. in odborovi tajnik jih bo prečital.“ Tajnik prične in ves čas ni bilo opaziti sledú najmanjše nevolje, ne najmanjšega strahú na obrazu Ludovikovem. Le ko čuje, da ga dolžé državne izdaje, posmehne se nevoljno. Pri besedah: „Kaznuje naj se zaradi tega s smrtjo!“ je bil njegov pogled v nebo obrnjen in tako vesel, da so bili vsi navzoči prepričani, da bodo tu nedolžnega umorili in da smrt takemu človeku nikakor ni grozna. Kralj je poslušal obsodbo do konca brez vsake najmanjše pritožbe ali ugovora. Ko je bilo berilo pri kraju, se je vsedel in napisal, da zahteva tega in tega izpovednika in pa tri dni odloga, da se bo mogel dostojno na pot v večnost pripraviti. Konečno je še

poprosil, naj Francozi za njegovo družino in služabnike skrbé. Garat je odšel med tem v konvent, kjer se je imelo o kraljevih poslednjih željah določiti, kralju prinesli so pa kosilo, toda brez noža in vilic. Malo je jedel, meso si je z žlicó narazen raztrgal, kruh pa zlomil in rekel: „Mar mislijo, da sem res tak strahopetnež, da bi se sam končal? Obdolžili so me raznih hudodelstev, o katerih nič ne véim, ker sem nedolžen, in zaradi tega bom prav brez strahú umrl. Želim, da bi bila moja smrt Francozom na srečo in da bi ugonobila nesrečo, katero v duhu vidim nad njimi vshajati.“

Konvent je dovolil izpovednika, odloga pa ne. Kljub temu je obsojeni kralj ponoči mirno spal. Ob petih zjutraj v ponedeljek 21. januarija 1793 prišel ga je buditi njegov služabnik, katerega so mu jedinega pustili. Kralj mu je izročil zakonski prstan kot tiho poslovilo od kraljice, katerej naj ga dá. Niso mu dovolili, da bi jo bil še jedenkrat videl in se osobno od nje poslovil. Ob šestih zjutraj prejel je sv. zakramente, nakar je z abbéjem Edgeworthom molil. Le-tega si je namreč kralj za izpovednika na poslednjo uro izprosil. Ludovik je bil pošten katoličan in je kot tak dobro vedel, da sv. zakramentov duhovnik-odpadnik nikdar ne more veljavno deliti.

Abbé Edgeworth pa se je do svojega poslednjega izdihljaja odločno branil novo ustavo podpisati, katera bi ga bila od Rima odtrgala, in zato si je kralj na poti v večnost tega gospoda za spremljevalca izvolil. Ob osmih zjutraj vstopili so municipalni uradniki, katerim je kralj svojo oporoko in svoj poslednji denar izročil. Sto in petindvajset zlatov je bilo in še te si je izposodil od nekega prijatelja pl. Malesherbes-a in ob enem določil, da se naj mu vrnejo. Ob desetih zapovedal je Santerre, da je čas odriniti na morišče. Kralj poprosi le še za tri minute časa, kar se mu je dovolilo, ali Santerre je tu v pravi luči svojo surovost pokazal. Segel je namreč po uro v žep in gledal, kedaj bodo te tri minute potekle. Kralja je ta nesramnost tako razdražila, da je vstal in rekel: „Pojdimo!“ Bobni so zaropotali in Mariji Antonijeti naznanjali, da bo skoraj vdova. Pri izhodu iz templá*), kjer so imeli namreč kralja poslednji čas vjetega, ugledal je kralj neštevilno množico, ki je upila: „Milost, milost!“ Nato pa se je vrišč polegel, in čim dalje se je spreved pomikal, tem večji je bil naval ljudstva in smrtna tihota. To jutro ni bilo nobenega voza po Parizu slišati razun rabeljnovega s kraljem in pa

*) Bivši samostan templarskega reda.

izid kakor zadnja — morali bi se zopet vrniti od carigradskih gradob. Prihodnje spremljala bo naše polke preteča mornarica na morji. Vse naše misli namreč obrnjene morajo biti na to, da se kar najhitreje môči zgradi velika naša mornarica na Črnem morji, katero mora postati izključno rusko." Takó je označeval general Rop namen ruskih vojnih priprav. General Konstantinovič pa je nadaljeval: „Besarabija, to so tista vrata, katera iz Ruske vedó do Carjigrada. Ta vrata imamo dandanes v svoji oblasti, ležeče je samo na tem, da se teh vrat poslužimo vže zdaj, kakor se spodobi, a to ne samo na Črnem morji, temveč i na Dunaji. Ruska se ne more ustaviti, dokler ne bo imela Bospora in Dardanel, oboja ta vrata k Črnemu morju, v svoji oblasti!" Tretji general pa, Stalypin, je napil dnevu: ko se zaleskeče sv. križ na cerkvi sv. Sofije v Carjigradu.

Bila je sicer to gostija, ko se pri polnih kozarcih penečega se vina kri razburja ter usta izgovarjajo, kar srcé čuti. Toda ti, ki so tako govorili, niso bili samo možje samega čuta, temveč i hladnega razuma. Postavljenje sv. križa na starodavni cerkvi sv. Sofije, nad katero se doslej popenja in blesti zlati polumesec, tudi ni ideja, katero je svet čul prvokrat stoprav minolo nedeljo, temveč je to vže davno ruski ideal. Verodostojnost oporoke Petra Velikega, da Ruska mora vse svoje cilje in korake napérjati proti Carjigradu, da bi ondi povzdignila križ k stari slavi in moči, tajili so istotako čvrsto, kakor tudi priznavali. In ko bi tudi ne bila istinita, pové vže ruska zgodovina sestavno postopanje ruske sile od severa proti jugu. To postopanje, koje traje dve sto let, bilo je sicer 1855. l. zadržano, 1878. l. ponovljeno, doslej še ni dovršeno. Temu bodočemu cilju imajo torej služiti one orjaške priprave na Črnem morji.

Napominane besede, izražene v Sebastopolu, spremljajo vže pomenljivi pojavi. Na otoku Kandiji razsaja vstanek, ki ima namen, otresti se turškega jarma. Srbska in Črna Gora hrepenite po Kosovem. Bulgarska se na tihem pripravlja, da združi svoje doslej še neosvojene bolgarske pokrajine, ki se razprostirajo do Egejskega morja, da, celó do Carjigrada. Neprestano in silno gibanje širi se po balkanskem poluotoku... In njegov konečni cilj? Ni li to isti program, obsežen v besedah: Sv. križ na cerkvi sv. Sofije? —

Srb z enakim hrepenjenem kot Bolgar in Grk pričakuje dneva, kedaj se zvali v prah polumesec, ki je toli barbarstva in bède prinesel balkanskim narodom; nestrpnó čakajo vsi trenutja, kedaj bo odseval križ svobode in človečanstva v modrih valovih Bospora. Kako bo rešeno to vprašanje evropskega jugoiztoka in kedó bo gospodoval nad Bosporom, ali samo jeden narod ali vsi skupe, o tem danes soditi, bilo bi predčasno. Da se pa bliža dan, da je skoro prav blizo ono vzvišeno trenutje, ko zablesti sv. križ na cerkvi sv. Sofije, to nam znova dokazuje razvoj ruske črnomske moči, koji je bil baš tako javno povdarjan minole dni. —

topničarji peljali so svoje topove za prvim in so imeli prižgana metila. Kralj je ves čas molil na molitvenik.

Ob desetih dospeli so na trg Ludovika XV., ali kakor se je sedaj imenoval „prekucijski trg“ (place de la révolution). Guillotina (stroj s sekiro za obglavljevanje) stala je na mestu, kjer je poprej bil kip Ludovika XV. — za čegar pregrehe se je moral Ludovik XVI. sedaj na morišči pokoriti. Ko je kralj z voza stopil, ropotali so bobni, da ni bilo nič drugega slišati. Podá se takoj na mrtvaški oder (šafot, kjer so jih ob glavo devali), ondi sleče nemudoma svojo vršno sukno ter se vstopi na kraj odra in z jednim samim pogledom bobnarjem zapové prenehati: „Francozje, jaz umrjem po nedolžnem, kar Vam pri Bogu prisežem! Sovražnikom svojim sem odpustil in želim, da bi Francija...“ dalje mu Santerre ni pustil govoriti in je ukazal zopet bobnati, da bi kralja nihče ne slišal. Rabeljni ga zgrabijo in takoj na to zavalila se je kraljeva glava izpod sekire v guilotini na tla. Samson, pariški rabelj jo je pobral in ondi prežeči druhali pokazal, katera je zagnala nepopisljiv divjaš krik odobravanja. Kralj Ludovik XVI. umrl je udan v voljo božjo.

(Dalje sledi.)

Politični pregled.

V Ljubljani, 2. avgusta.

Notranje dežele.

Kakor trdi „Presse“, odpotoval bo cesar s posebnim vlakom dné 11. avgusta zvečer po severno-zapadni železnici éz Draždane v Berlin, kjer bo ostal pet dnij. Dne 17. avgusta bo prišel zopet v Íšel, kjer bo v krogu svoje družine praznoval rojstni dan.

Bolezen *nadvojvode Albrehta* je navaden nahod brez vsake nevarnosti. Zdravnik njegov, dr. Hübl, upa, da bo nadvojvoda že v nekaterih dneh popolnoma brez vsakih nasledic zdrav, vendar mu je pa predvčeraj naznanil, da ne sme takoj iz Sibinja odpotovati.

Naučni minister Gautsch se je predvčeraj povrnil z odpusta na Dunaj.

Mladočeški „Národní Listy“ so veselo porabili vest o poravnavnih obravnavah mej konservativnim in liberalnim plemstvom pod vladnim zaščitom, da so zopet pričeli nesramno sumničeti narodno stranko. „Politik“ ta napad dobro odbija, rekoč: Ker nam je več na koristih češkega naroda, nerazdeljivosti češkega kraljestva, narodni ravnopravnosti in deželnem miru ležeče, kakor pa na tem, da bi ustrezali radovednosti „Nár. L.“, odklanjamo razpravo o tej zadevi ter dostavljamo, da nikakor ni treba poravnavi mej Čehi in Nemci še posebnega konečnega potrdila s strani mladočeškega glasila.

Zadnji *galíški* deželni zbor je sklenil, da predrugeči volilni red, in sicer da se pomnože mestni zastopniki. Deželni odbor je zaradi tega sklical enketo, ki se je pod predsedstvom dr. Smolke posvetovala ter sklenila: Lvovski zastopniki se pomnože za dva, krakovski za enega; virilna glasova se podelita vsakateremu predsedniku krakovske akademije in rektorju lvovske politehnike; konečno bodo dobili diplomovani inženérji aktivno volilno pravico.

Vnanje države.

Dosedanji avstrijski poslanik na *srbskem* dvoru, Hengelmüller, je odpoklican ter na njegovo mesto imenovan baron G. Thoemmel. Tem povodom objavlja glavno radikalno glasilo „Odjek“ Avstriji prijazen članek pod naslovom „Avstrija in Srbija“, v katerem pravi: „Kolikor bolj želimo, da bi razmerje mej Avstrijo in Srbijo postalo tako, kakoršno zahtevajo koristi obeh držav, tem večjo važnost moramo pripisovati tej osební premembi. Srbom sovražna agitacija nekaterih dunajskih listov ne more radikalne stranke v zavesti pravice in moči omajati. Grof Kálnoky sam mora te časniarske agitacije zoper Srbijo tem odločneje obsojati, ker nasprotuje njegovemu pred delegacijami razvitemu vspredu. Radikalna stranka, močna vsled enotnega zaupanja narodovega in popolne svoje identitete z deželnimi koristmi, daje najboljšo jamstvo za točno izvrševanje mejnarodnih dolžnostij, kajti kar obljubi, to more tudi izpolniti.“ Članek sklepa z besedami: „Ménimo, da dobro tolmačimo namere vlade in radikalne stranke, če izjavljamo, da pristréno hrepenimo po prijateljskih odnošajih k Avstro-Ogerski na podlagi Kálnokyjevega programa, ter upamo, da se bo novi avstrijski poslanik odkritosréno potrudil spraviti namene avstro-ogerske politike v soglasje s koristmi srbskega naroda.“ — Kakor znano, posvetovali se bodo pri Ristiću v Vranji kralj, Belimarkovič, Gruič in Tavšanovič o razmerji mej mladim kraljem in kraljico-materjo Natalijo. Gruič in Tavšanovič sta za to, da se izvrši sestanek kraljev z materjo v inozemstvu, Ristić in Belimarkovič pa odločno zastopata stališče, da bi prišla Natalija v Belgrad. — Uradni list objavlja ukaz, s katerim je zopet mnogo političkih uradnikov odstavljenih ali umirovljenih ter njihovi namestniki imenovani.

Pred nekaterimi dnevi je *ruski* uradni list objavil postavu, s katero se za vse nemške zasobne učilnice v baltiškijh provincijah zaukazuje ruščina kot učni jezik. Ta naredba pa se ne tiče veronauka. — „Journal de St. Pétersbourg“ razpravlja francoske volitve generalnih svetnikov ter konečno dostavlja: Če je Boulanger 150krat kandidoval ter je 12krat zmagal, ne more se to imenovati sijajen vspeh. Boulangistiška izjava je ostala popolnoma brez nameravanega učinka.

Preklic severne brzajavne agenture se v prvi vrsti nanaša na dotično poročilo Havasovega izvestja o *francosko-ruski* pogodbi, slednje pa je menda zajemalo iz povesti francoskega „Parti National“, ki slóve: „Kakor smo izvedeli iz zanesljivega vira, skušala je Rusija že pred letom dni skleniti s Francijo tajno pogodbo, ki bi obsegala dve točki: 1. Med Francijo in Rusijo se sklène ofenzivna in defenzivna pogodba. 2. Nobena teh dveh držav ne smé brez dovoljenja druge skleniti kako pogodbo.“ Uraden ruski pooblaščenec je bajé prišel v Pariz ter je imel več posvetovanj s Carnotom, ki je navdušeno pozdravil ruski predlog. Ustavoverni pomisleki pa so mu branili, da ni podpisal listine. Naznanil je vse to ministrom, ki so sklenili odposlati v Peterburg nediplomatsko osebo, katero naj bi sprejel car. Do tukaj je pripovedoval „Parti National“ ter dostavil, da mu ni znano, ali se je pogodba sklenila ali ne; rotil pa je vlado, naj nemu-

doma stori to ter takó reši Francijo iz osamljenja, ob enem pa ta vspeh porabi za prihodnje volitve poslancev. Preklic severne agenture se pa v drugi vrsti tudi zoper nemške liste obrača, ki so s pripovedmi o sestankih ruskega in francoskega vojnega ministra v Vichy-ju in o rusko-francoski vojni pogodbi razburjali javno mnenje.

Berolinska „Börsenzeitung“ pravi, da je *nemška* vlada izdelala nov načrt postave zoper socialiste, ki obsega v mnogih ozirih manj stroge določbe, kakor dosedanji zakon. — Kakor zatrjuje „Köln. Ztg.“, poslal je minister notranjih stvari nadpredsednikom vzhodnih provincij Prusije ukaz, v katerem jih pozivlje, naj poizvedó, koliko inozemcev poljske narodnosti je tekom tega leta došlo iz ruske Poljske in Galicije v ta okrožja, kje so se naselili in s čim se pečajo. Ob enem jim je zabičal, da ne smejo trpeti nadaljnega naseljevanja inozemskih Poljakov. Kaj je povzročilo to naredbu, ni znano. Menda poznajo na Pruskem poleg „strahu božjega“ tudi še druge strahove.

Slabi Boulangerjevi vspehi pri zadnjih volitvah *francoskih* generalnih svetnikov vendar niso brez vsakega pomena, kajti general je zmagal sicer le dvanajstkrat, toda to vedno le zoper republikanske, oportunske nasprotnike, mej temi odličnjake, kot senatorja Dauphina in Trarienxa, člana državnosodiščne devotorične komisije. Skoraj vsi kantoni, v katerih je prodril, so mestni in sploh taki, v katerih konservativci ne morejo veliko zgubiti. Da so se taki okraj obrnili od sedanjih veljakov, mora se z veseljem pozdraviti, tudi če volijo Boulangerja, ki ni za las boljši od Clémenceau-a, Constansa itd. Zasluga generalova je ravno ta, da seje mej republikance neslogo. Konservativci so nekaj sedežev pridobili. Da niso dosegli večjih vspehov, krivo je temu v prvi vrsti pač to, da narod, sam na sebi konservativen, ne more imeti zaupanja do breznačajnih mož, kakoršen je Boulanger. V tej dóbi, ko vladata nenravnost in nesramnost, dolžni so monarhisti in katoličani dvakrat, da se odklikujejo z zvestobo in trdnimi načeli. Posebno pa jim mora biti skrb, da bodo pri volitvah poslancev postopali samostojno, tembolj, ker jim je posamična volitev ugodna bolj, nego volitev z zapisniki. S posamičnimi volitvami je mogoča konservativna, nikdar pa ne boulangistiška večina. To učé sedanje volitve generalnih svetnikov. — Iz Toulona se brzajavno poroča: Na topničarski vežbalni ladiji „Couronne“, ki je bila v zalivu Salins d'Hyères, se je razletela v revolverskem topu nabasana granata, ki je ubila pet oseb, sedemnajst jih pa ranila.

Nedavno so bili v *španjski* provinciji Valenciji nemiri, katerih provzročitelj je bil po poročilih neki karlistiški polkovnik. Uradni listi so temu oporekali, češ, bili so navadni roparji; toda najnovejše vesti potrjujejo prvotno, dostavljajoč, da nemir ni bil niti tako neznamen, kakor se je začetkoma mislilo. Iz Madrida se piše „Frankfurter Ztg.“: Četa bivšega karlistiškega polkovnika Martorella broji nad 100 mož. Mej klici „Živela republika!“ je planila na kolodvor v Alkali ter oropala blagajnico, potem pa se umaknila v gorovje, kamor so jo zasledovali orožniki. Bojazen je opravičena, da ima vlada tukaj opraviti z jako razširjeno republikansko zaroto. V ostalih provincijah in v prestolnici sami je sedaj vse mirno.

S *Krete* so došla žalostna poročila. V raznih krajih se bijejo ljuti boji. Kri se pretaka v potokih, mnogo oseb je ubitih. Turčini so do tal zažgali neko vás, v kateri je bilo 150 krščanskih družin. Grški konzul je zaradi preteče nevarnosti poslal svojo družino v Syro.

O nedavnem napadu na *braziljskega* cesarja se natančneje poroča: Napadnik, Portugalec, 20 let star, trgovski pomočnik, je bil rojen v Caminhi ob Minbu ter se je pred petimi leti preselil v brazilsko prestolnico, kjer je stanoval pri svojem očetu. Jetnik je odkritosréno vse priznal ter povdarjal, da so ga k temu činu naščuvali braziljski republikanci. Po njegovi povedbi se gre tedaj tukaj za poskušeni politički umor. Odkar je bil cesar don Pedro napaden, pozdravlja ga z velikim navdušenjem narod, kakor hitro se javno pokaže. Prebivalstvo prestolnice je bilo nevarno razburjeno, ko se je raznesla vest o napadu, vendar se je pa sedaj že skoro popolnoma pomirilo.

Izvirni dopisi.

Iz Reteč na Gorenjskem, dné 1. avgusta. —

„Pojo, pojo zvonovi!“ —

Da, milo-tožno so mi doneli po ušesih glasovi reteških zvonov v dan 1. avgusta. Zbralo se je nad petindvajset duhovnikov, da spremimo k zadnjemu počitku prerano umrlega gosp. Stankota Srane a, pristrénega prijatelja, uzor duhovnika in domoljuba. Kako vnet je bil za čast božjo, priča popolnoma prenovljena, razširjena in sedaj lična farna cerkev. Kako vnet je bil za izveličanje izročeni mu ovčic, svedoči njegovo neumorno delovanje v cerkvi in šoli, njegova gorečnost na propovednici in v izpovednici.

Bil je zares dober duhovni pastir, ki je vsikdar svaril svojo čredo pred strupeno pašo, a jo vodil na bujno zelene pašnike krščanske rodovitnosti. In

kako bi tudi farani ne slušali glasu tako ljubeznivega pastirja, ki ni učil samo z besedo, marveč tudi z dejanjem, s svojim plemenitim življenjem, s svojimi uzornimi čednostmi.

A drag prijatelj je bil rajni tudi nam sosedom, vedno mirnega, vedrega in veselega duha, jako gostoljuben, da, nepozabljiv nam ostane umrlí gosp. Stanko.

Rajni pa je bil tudi vzoren domoljub. Kako se je poganjal za slovenščino, vzlasti za slovensko uradovanje, to je nam duhovnikom dovolj znano, to izpričujejo lahko duhovniki in drugi narodnjaki, ki so živeli pod gospodarstvom „Vesteneckove“ dóbe. Bil je vsikdar mož, ki se ni dal pregovoriti, ne upogniti; ko se je poganjal za pravico materinega jezika, bil je pravi narodnjak, — le samo v frazah junak „Slovenije“, marveč v resnici in dejanji. Ni se širokoustil in bil po prsih, češ: „mi smo naprednjaki, — mi smo narodnjaki,“ a pokazal je to v dejanji, kadarkoli je bila prilika. Da, bil je pravi slovenski značaj, kakoršnih ne nahajamo med današnjimi kričači, — ki so le po ustih „strašni“ narodnjaki, sicer pa „poturice“, zavezniki nemčurjev, če jim le kaže.

Kako slovenski narod — katoliški narod — ljubi svoje duhovnike, se je pač dovolj prepričal vsakdo, ki je bil navzoč pri pogrebu rajnega gospoda Stankota. Kako je plakalo to dobro, sedaj zapuščeno ljudstvo, — ni se dalo utešiti, — kako je prelivalo grenke solze žalosti in sočutja — in bile so solze izvirajoče iz dna srca, — ne iz hinavščine, — ne samo zaradi zunanosti, — ker izgubilo je največjega dobrotnika. Sémkaj naj bi prišli oni brezverni „Slovenci“, ki hočejo naše ljudstvo ločiti od duhovščine, tu bi se dovolj uverili, da to ne bode šlo, zastoj je njih upor, njihovo prizadevanje, dokler je ljudstvo tako ozko zvezano z duhovščino; dokler ljudstvo tolikanj ljubi svoje duhovnike, ne bo pognalo seme liberalizma na zemlji slovenski, marveč bo vselej sproti usahnilo.

Ti pa, dragi Stanko, spavaj mirno v hladnem zemlje krilu; tožnim srcem se ločimo od gomile tvoje, toda s trdno nado, da se zopet pozdravimo v rajskih višavah. Duh tvoj pa, upamo, zre obličje Vsemogočnega; — prósi, — prósi za narod mili slovenski, kateri si v življenji tako pristréno ljubil, da ostane zvest svoji materini tradiciji — sveti katoliški veri.

Gorjanski.

Dnevne novice.

† Ivan Kukuljević-Sakcinski.

„Matica Hrvatska“ nam je danes naznanila prežalostno vest, da je včeraj umrl njen predsednik, gospod Ivan Kukuljević-Sakcinski. Telo pokojnikovo je prenešeno v mrtvašnico na Mirogoju ter bode jutri ob 5. uri pokopano na skupnem groblji. — Hrvatski narod stoji ob krsti velezaslužnega svojega književnika in rodoljuba Ivana Kukuljevića-Sakcinskega, ki je umrl dne 1. t. m. ob polu 1. uri ponoči po kratki a težki bolezni na svojem posestvu v Puhakovcu v Zagorju, v 73. letu svoje dóbe, previden s sv. zakramenti za umirajoče. Nad 50 let je blagi pokojnik delal na hrvatskem književnem polju. Od vseh onih mož, ki so narod hrvatski prerodili in vzbudili, pričel je Ivan Kukuljević med prvimi, a končal je zadnji. Do poslednjega časa ni ga zapustila neumorna volja, gibčni in sveži duh, idealni vzlet, navdušenje za književni napredek, do svoje smrti je bil na čelu „Hrvatske Matice“, kateri je on žrtvoval svoje obsežne izkušnje in znanje, pospeševal njene namene z onim čistim ognjem, ki mu je vedno pomljal duševne in telesne moči, da je do svoje smrti bogatil hrvatsko knjigo s plodovi svojega uma in duha. V pravem napredku je rešitev in bodočnost naroda: to načelo je vodilo Ivana Kukuljevića do njegove smrti. Izmučen od dela na drugem polju, našel je krepčilo pri slovstvenem vrelu, iz katerega je pil nove moči, da je koristil svojemu narodu. Med prvimi je on pojasnjeval zgodovino hrvatsko vnanjemu svetu. Bil je tih, skromen, a neumorno delaven, da ga more zgodovinar hrvatskega slovstva prištevati prvim pisateljem hrvatskim. Bil je vzor mladini, katero je navduševal z idejami ter gladil pot boljši bodočnosti s svojim peresom. Nestor je bil hrvatskim književnikom, katerim je kazal pot na slovstvenem polju. Ker bodedo jutri priobčili obšir-

nejši njegov životopis, kličemo danes z bratskim narodom onkraj Sotle: Slava spominu Ivana Kukuljevića! — Kakor čujemo, položila je „Matica Slovenska“ na krsto lep venec in se bode po posebni deputaciji vdeležila pogreba.

(Isterski deželni glavar.) „Politiki“ se poročá z Dunaja, da bode v kratkem imenovan isterskim deželnim glavarjem škof v Poreči dr. Flapp. Kakor dostavlja imenovani list, utegne med vsami kandidati biti ta najboljši in Slovanom najpravičnejši.

(Iz Zagorja) se nam poročá dne 1. avgusta: Štréna je vedno bolj zamotana. Da je mogla tukajšnja steklarna kakor tudi cinkarna delo nadaljevati, morala je dobivati premog po železnici iz Trbovelj. Domá se je vsa zaloga že porabila, v Trbovljah pa so imeli še silo velike kupe drobnega premoga, kateri ni za kupčijo, pač pa se porabi v tovarnah. In to je tisti premog, kateri je šlo v soboto popoludne štirideset delavcev v Trbovlje le nakladat, ne pa kopat, kakor ste Vi napačno poročili. Delavci tudi niso bili premogarji, ampak nekaj steklarjev, nekaj pa topilcev (Zinkschmelzer). — Že zadnjič o veliki povodnji je voda raztrgala velik del zidu ter odnesla, odtrgala lep del ceste, takoj ko se pride z mosta od kolodvora proti Zagorju. Ostala je vsaj trivrstna rudniška železnica. Ravno nad tem krajem v hribu pa je rudnik kopal svoj kamen za rudniške apnenice. Dokler je bil hrib strm, je voda kakor po strehi lahko zdrčala, sedaj pa, ker je vse prekopano in prevrtano, ni mogla voda takoj odtekat po strmini, ampak je v zemljo zlezla. Ker pa je zdolej menda kamen, kateri ne pušča vode skozi, zgodilo se je, da je začel celi hrib ležti v mimotočejo strugo. Od danes zjutraj pa do zvečer je razdejana cesta kakor tudi vsi trije tiri rudniške železnice. Tam, kjer je bila prej cesta, je sedaj hrib. Struga se ni zasula, pač pa je od zdolej navzgor z vodo vred porinjena za kakih 4—5 metrov. Kamen, ki tehta do dvesto stotov, in je prej globoko doli v strugi ležal, krog katerega se je peneča voda vila, je sedaj nižje od prejšnje ceste. Veliko delavcev posluje, ker voda zastaja. Vsak promet z železnico je tako za nekaj dnij ustavljen, peš pa se še lahko pride v Zagorje. Kdo bode nosil ogromne troške, ki bodo potrebni, da se stvar vredi in cesta napravi? Bog se usmili! Če se ne pobotajo z delavci, — v soboto imajo zopet obravnave, — potem mora tudi steklarna in cinkarna delo ustaviti. — Zanimivo pa je res videti to naravno prikazen — živ hrib!

(Levstikova slavnost v Velikih Laščah.) Odboru naznanila so svoj prihod in sodelovanje do sedaj sledeča društva: Pisateljsko podporno društvo v Ljubljani. Ljubljanski „Sokol“ z zastavo po veliki deputaciji (najmanje 20 mož). „Sokoli“ nesli bodo svojo zastavo prvič v naš okraj. Pevsko društvo „Slavec“ v Ljubljani z zastavo (30—40 mož), katero bode, pomnoženo še z drugimi pevci, oskrbelo petje pri odkrivanji spomenika in sploh pri slavnosti. Akademsko društvo „Slovenija“ na Dunaji, katero šteje Levstika svojim častnim članom, in akademsko društvo „Triglav“ v Gradcu. Klub slovenskih biciklistov v Ljubljani. — Odbor prosi slavna društva, katera nameravajo pri slavnosti sodelovati, da naznanijo prej svoj prihod. — Odbor dalje opozarja, da se mu jako ustreže, ako ljubljanski gostje nastojajo, da se vsi ob 9. uri dopoludne v Vel. Lašče pripeljejo zaradi slavnostnega sprejema. Da se to doseže, blagovolijo se naj mej peto in šesto uro zjutraj iz Ljubljane odpeljati. Važno je tudi, da se vsi pravočasno z vozovi preskrbijo in nasvetujemo v tej zadevi tudi kočijaže iz ljubljanske okolice. — Vsak dan dohajajo odboru poročila, posebno iz Rbnice, Blok, Loža, Zatišine in Cirknice, da bode vdeležba jako velika. — Zahvaliti se moramo laščanskim in retenskim posestnikom, ki so se navdušeno poprijeli dela in pripomorejo v to, da bodo Vel. Lašče in Retije dne 11. avgusta veliki slavnosti primerno okrašene.

(Potrjena deželna postava.) Presvetli cesar je potrdil z Najvišjim odlokom z dne 24. junija t. l. od deželnega zbora kranjskega sklenjeni postavni načrt, s katerim so se premenile postavne določbe ob oproščenju pristojbin lovskih listov.

(Iz metliške okolice.) 1. avgusta: Gosp. vodja R. Dolenc je v 30. številki letošnje „Weinlaube“ popisal kletarstvo na Dolenjskem. Vse podpisemo, kar je v tem članku povedal praktični gosp. vodja. Povse istinito pa ni, ko reče: „Kegenthümlich ist es, dass die Weiss-Krainer den Wein der Schwarz-

Krainer, und diese jenen der Weiss-Krainer nicht mögen.“ Prva polovica tega stavka je resnična, da namreč Beli Kranjci ne marajo za vino Črnih Kranjcev in to iz vzroka pravega in pametnega. Da pa belo-kranjsko vino ugaja Črnim Kranjcem, to vedó ne samo daljni Gorenjci, Laščanje, Ribničanje in drugi, ampak tudi bližnji sosedje gospoda vodje, ki radi in večkrat mahnejo čez gorjanske hribe, da domov popeljejo belo-kranjsko vino, katero kaj hitro razgreje srce in je tudi izvrstno zdravilo, ako si človek želodec pokvari s čvickom, katerega dobri Bog ohrani in v obilici daj vrlim našim sosedom onkraj sv. Gere. Ona pijača, s katero Hrvati (Vlabi) prepiljavljajo Kranjsko, ni belo-kranjsko vino, ampak zboljšana črno-kranjska voda.

(Lokalna železnica Ljubljana-Kamnik.) C. kr. trgovinsko ministerstvo razglasilo je v svojem organu: „Verordnungsblatt des k. k. Handelsministeriums für Eisenbahnen und Schiffahrt“, da so se odobrili osnovni načrti za vrhne naprave in za eno vrtlino železnice Ljubljana-Kamnik.

(Pevci šišenske čitalnice) poleté v nedeljo 4. avgusta v prijazni Dol. Odhod ob 5. uri zjutraj z mešanim vlakom. Sv. maša bode v Dolu ali bližnji podružnici. Zajutrek, obed in zabava pri „Levcu.“ Častite društenike k vdeležbi izleta najuljudnejše vabi Odbor.

(Osobna vest.) Č. g. Anton Korbič, rovtarski župnik, je dobil faro Valta vas.

(O delavskem štrajku) se poročá: V Trbovljah so sprejeli nekaj tujih delavcev. Včeraj je delalo 133 delavcev. Upravni svet še ni določil plače, delavci so se večinoma vrnili v svoja stanovanja. Šteer je vse mirno. V Hrastniku in Zagorji so razmere nepremenjene. Tudi v Breznu in Hudi Jami so delavci mirni. Lastnik jam, g. Geipel, je sam zboljšal delavcem plačo.

(Umrl) je včeraj dopoludne g. J. Brandtner, c. kr. major v pokoji 19. kranjskega lovskega bataljona, v 64. letu svoje starosti. Pogreb bode jutri popoludne ob 4. uri s Fran Josipove ceste.

(Deželno gledališče.) V prodajalnici gosp. V. Petričiča je razstavljen načrt, kateri sta izdelala za deželno gledališče deželni inženér Hráský in arhitekt Hrubý. Po tem načrtu bodo troški znašali 237.000 gld.

(Iz Logatca) se poročá, da se je g. okrajni glavar dr. Gstettenhofer odpeljal v Rimske toplice; vodstvo okrajnega glavarstva je prevzel vladni koncipist g. Ivan Tekavčič.

(Kmetom v mariborskem okraji) piše „Slov. Gospodar“, ne vemo pomoči, ker tudi pri zadnjih volitvah so vlekli ploho za nemškutarji v Mariboru. Zato pa je sedaj v okrajnem odboru 5 mariborskih meščanov in le dva okoličana, dr. Fr. Kornfeld iz St. Marjete na Pesnici, in Josip Wiesthaller iz Tresternece. Kmeta torej ni v odboru.

(V Tokačevem) župnije sv. Križa pri Slatini so spet zmagali nemškutarji pri občinskih volitvah. Da jim je bilo to mogoče, pomagali so si s tem, da niso o pravem času razglasili volilcem, da je c. kr. namestništvo ovrglo prvo volitev. Vendar so se naši možje še krepko držali.

(Vinoreja.) Kakor poročá „Slov. Gospodar“, preti vinoreji ne samo trtna uš, ampak tudi strupena rosa; na vinorejski šoli pri Mariboru imajo sedaj že obe nadlogi ter ne vedó nobene prave pomoči. To je žalostno za to šolo, ki pa se nam le smili, ker gospóda so bili vedno veliki nasprotniki slovenskemu ljudstvu. Pri vsaki volitvi so bili, kakor na višje povelje, ti gospodje in nikoli niso dali glasu za slovensko stranko. Taka gospóda se pošilja od štajerskega deželnega odbora.

(Nevhita.) ki je dne 23. in 24. julija na Kranjskem naredila toliko škode, razsajala je tudi po Sp. Štajerskem. Okoli Slatine je voda nanesla na travnike blata in peska ter po nižjih krajih pokončala otavo. Razkopala je tudi pota in ceste. Med viharjem je strela udarila v križevsko cerkev.

(Č. g. Janez Pajek.) župnik v Zdolih na Štajerskem, dobil je župnijo v Poličanah.

(Ogenj) V sredo zjutraj je nastal ogenj v kuhinji posestnika Jurija Stritofa na Ravnem pri Št. Vidu v logaškem okraji. Pogorela je hiša in gospodarsko poslopje. Škode je do 600 gld., pogorelec je bil za toliko zavarovan.

(List brez tiskarja.) Iz Trsta se poročá, da bode jutri izšla zadnja številka irredentovskega lista „Independente“, ker ga noče tiskati noben tiskar.

Telegrami.

Praga, 1. avgusta. Deželni odbor je dolečil, da se pri deželnozborskih volitvah prazno oddane glasovnice ne smejo vračunavati v število glasov. Potemtakem bi dr. Julij Grégr, ki je dobil od 301 glasov in ene prazne glasovnice 151 glasov, ne obdržal mandata.

Rim, 1. avgusta. „Agenzia Stefani“ javlja iz Conija: Pravosodnje oblasti so odredile, da se bo poročnik Loyzeau de Granmaison izpustil in odvedel do meje.

Carjigrad, 2. avgusta. Reuterjevo izvestje: Sartynsky paša, turški in dva druga člana večine in dva člana manjšine v kretskem velikem zboru so pozvani k sultanu, istotako Photiade paša, da ustno pojasni kretsko vprašanje.

Umrli so:

28. julija. Jakob Gruden, delavec, 58 let, Poljanski nasip 50, marasmus.

29. julija. Ivana Kopač, železniškega sluge hči, 3 mes., Rimska cesta 3, katar v črevih.

30. julija. Karol Zupančič, ključar, 45 let, Kolodvorske ulice 5, jetika.

Tujci.

28. julija.

Pri **Maltcu**: Preyer iz Vipave. — Weinberger, Schwarz, Oreschnig, Kaufler in Hangg, potovalci, z Dunaja.

Pri **Stonu**: Hudovernik iz Kranja. — Fabiani in Covil, tovarnarja, z Dunaja. — Oberländer, trgovec, z Dunaja. — Brauner, trgovec, z Dunaja.

Vremensko sporočilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje		Veter	Vreme	Mokrine na 24 ur v mm
		zrakomera v mm	toplomera po Celsiusu			
7. u. zjut.	739.2	15.6	brezv.	megla	0.00	
12. u. pop.	739.0	25.6	zapad	jasno		
9. u. zveč.	738.6	20.4	"	"		

Srednja temperatura 20.5° za 0.7° nad normalom.

Dunajska borza.

(Telegrafsko poročilo.)

2. avgusta.

Papirna renta 5% po 100 gl. (s 16% davka)	83	gl.	90	kr.
Srebrna " 5% " 100 " " 16% "	84	"	90	"
5% avstr. zlata renta, davka prosta	109	"	90	"
Papirna renta, davka prosta	99	"	65	"
Akcije avstr.-ogerske banke	907	"	"	"
Kreditne akcije	307	"	50	"
London	119	"	95	"
Srebro	—	"	—	"
Francoski napoleonid.	9	"	53 1/2	"
Cesarski cekini	5	"	66	"
Nemške marke	58	"	65	"

Brata Eberl,

izdelovalca oljnatih barv, firnežev, lakov in napisov.

Pleskarska obrt za stavbe in meblje.

Ljubljana,

na Franciškansko cerkvijo v g. J. Vilharja hiši št. 4.

priporočata prečast. duhovščini in p. n. občinstvu vse v njih stroko spadajoče delo v mestu in na deželi kot znano realno fino delo in najnižje cene.

Posebno priporočila za prekupee so **oljnate barve v ploščevinastih puščah** (Blechbüchsen) v domačem lanenem oljnatem firneži najfinije naribane in boljše nego vse te vrste v prodajalnah. (14)

Cenike na zahtevanje.

Služba kuharice na deželi (Dolenjskem.)

Išče se v vseh kuhinjskih opravilih izurjena

kuharica.

Služba je dobra in trajna ter se more nastopiti z dnem 15. avgusta.

Pismene ponudbe sprejema do 6. avg. gospa M. Ehrlich, poste restante Ljubljana. (3-2)

Prostovoljna dražba zemljišč in hiše v Krškem.

Slavno c. kr. okrajno sodišče v Krškem dovolilo je z odlokom od 19. julija 1889 št. 6867,

prostovoljno javno dražbo

v zapuščino dne 14. aprila 1889 v Krškem umrle Terezije Sotelšek spadajočih neobremenjenih zemljišč vlog. št. 127 in 128 kat. občine Krško in se bo ta dražba

20. avgusta 1889 dopoldnan ob 9. uri

na licu zemljišč vršila.

Zemljišče vloga št. 127 kat. obč. obstoji iz stavišča parcel. št. 80 z nezagotovljenim katastralnim površjem 52□ sežnjev z novo, zidano, do incl. 1898 davka prosto hišo št. 32 z dvema nadstropjema, s tremi prostornimi kletmi pod zemljo in eno v pritličji; v pritličji z vežo in dvema sobama za stanovanje, kuhinjo in shrambo za spravljanje jedil; v prvem nadstropji s tremi sobami in kuhinjo; v drugem nadstropji s štiri sobami, izmed katerih se lahko ena priredi za kuhinjo; v podstrežji z eno sobo in shrambo za prekajanje svinjskega mesa; na dvorišču s hlevom za konje in govedu in svinjskim hlevom; prostorno drvarnico in skladišče za steljo; nadalje iz vrta parcel. št. 42/2 z nezagotovljenim katastralnim površjem 109□ sežnjev in se bo klicalo za cenilno vrednost 5850 gl. Vsa poslopja so v dobrem stanju in za gostilničarsko obrt pripravna, katera se je poprej tamkaj izvrševala.

Zemljišče vloga št. 128 kat. obč. Krško obstoji iz gozda parcel. št. 101/11 z nezagotovljenim katastralnim površjem 1 oral 389□ sežnjev, ki je s starim drevjem dobro obraščen, ter se bo klicalo za cenilno vrednost 80 gl.

Dražbeni pogoji, vsled katerih mora vsak ponudnik pred dražbo 10% varščine položiti, ki se bo še-le v zadnji obrok kupnine vračunila in vsled katerih se mora četrtina kupnine takoj po dražbi v roke sodnega komisarja položiti, četrtina v treh mesecih, četrtina v šestih in zadnja četrtina v devetih mesecih od dne dražbe izplačati in cenilni zapisnik se more v uradni pisarni podpisanega sodnega komisarja ob navadnih uradnih urah pogledati ter pri njem tudi vse, kar se te zadeve tiče, poizvedeti.

V KRŠKEM, dne 29. julija 1889.

C. kr. notar kot sodni komisar.

Dr. Jurij Pučko.

Katoliška Tiskarna

v Ljubljani, Valvazorjev Trg št. 5

se priporoča preč. duhovščini, društvom, trgovcem, občinskim uradom in slav. občinstvu za vsakovrstna v tiskarsko stroko spadajoča naročila.

Št. 5240.

Razglas

(3-1)

zadevajoč posojila iz ustanovnih zakladov.

Deželni odbor daje iz ustanovnih zakladov

posojila na posestva

v zneskih od 500 do več tisoč goldinarjev proti 5% obrestim in s pupilarno varnostjo.

Kdor želi kako posojilo, naj se obrne do deželnega odbora kranjskega in priloži svoji prošnji dokazila zahtevane pupilarne varnosti.

Od deželnega odbora kranjskega.

V Ljubljani, dne 31. julija 1889.

Popotovalen uradnik

se pod jako ugodnimi pogoji pri enem prvih avstrijskih zavarovalnih zavodov

sprejme v službo.

Ponudbe pošiljajo naj se pod znamko A. K. vredništvu „Slovenca“.

(3-3)

Vrelec „Carinthia“,

alkalična kiselica,

nahajajoča se poleg gradú Hagenegg na Koroškem, odlična krepčilna pijača, katera se zlasti radi močne vsebine lithija (Lithion) priporoča kot zdravilo proti boleznim v ledjih in v mehurji, ker jih večinoma prepreči ali celó odstrani itd.

Glavna zaloga je v Železni kapli (Eisenkappel) na Koroškem, od tod se (pošta v Kapli) razpošilja ta kiselica v svet; za Kranjsko in Istro zalaga gosp. Miha Kastner v Ljubljani. (14)

Št. 13155.

Razglas.

(3-3)

Zaradi oddaje zidarskih, kamnoseških in tesarskih del pri

napravi novega mestnega rastlinjaka

pod tivolskim gozdom poleg ceste na Rožnik, vršila se bode pri mestnem magistratu ljubljanskem

dne 3. avgusta t. l. ob 10. uri dopoldne pismena dražba.

Načrti, proračuni in pogoji tikajoči se te zgradbe so v pisarni mestnega stavbinskega urada v navadnih uradnih urah vsakemu na ogled.

Mestni magistrat ljubljanski,

29. dan julija 1889.